

Δημήτρης Χατζής

- Ανανεωμένη παράδοση κοινωνικού ρεαλισμού, σύνδεση με, αλλά και ανανέωση της παράδοσης της ηθογραφίας.
- Βαθύς ανθρωπισμός, έντονος κοινωνικός και ιδεολογικός προβληματισμός.
- Ήρωές του οι αδύναμοι, οι περιθωριοποιημένοι, οι σιωπηλοί. Δημιουργήματα των «κοινωνικών συνθηκών».
- Έλλογη οργάνωση του συναισθήματος: λογική δομή + συναισθηματικός τόνος.
- Αναζήτηση των δικών του αφηγηματικών τρόπων στο πλαίσιο του ρεαλισμού.
- Υποδειγματική χρήση της γλώσσας: αυστηρή οικονομία λόγου, λειτουργική αξιοποίησης «φτωχών» λέξεων.

“

«Δηλαδή ο άνθρωπος, ατομικά, μέσα σ' αυτή την εποχή που περάσαμε, όπως και οι ήρωες της *Φωτιάς* βρίσκει μια δικαίωση προσωπική. Είναι μια εποχή όπου οι άνθρωποι ζουν, δεν είναι ανυπεράσπιστοι, είναι υπερασπισμένοι μέσα στο ιδανικό τους, στην αυταπάτη τους, αν θέλεις μέσα στο θρύλο, όπως λένε μερικοί άλλοι, στα είδωλα, έχουν είδωλα οι άνθρωποι τούτοι. Και στη *Φωτιά* και σ' ένα δυο ακόμα διηγήματα της Αντίστασης [...]. Αν ποτέ τα μαζέψω [τα διηγήματα], αυτά θα γίνουνε μαζί με τη *Φωτιά* και δυο τρία άλλα, μια σειρά από αγωνιστικά κείμενα, ενός κόσμου δηλαδή που πίστευε. Στη *Μικρή μας Πόλη* υπάρχει ένας κόσμος που πιστεύει και δεν πιστεύει. Στους *Ανυπεράσπιστους* [1966] είναι ένας κόσμος που κλονίστηκε πια, που δεν πιστεύει πια, δεν έχει αυταπάτες, δεν έχει πού να σταθεί».

Δημήτρης Χατζής, «... Η πίστη δεν είναι μια προσωπική υπόθεση» [συνέντευξη στον Αλέξη Ζήρα], περ. Γράμματα και Τέχνες, τχ. 3 (Μάρτιος 1982).

“

«Η συλλογή αυτή [Ανυπεράσπιστοι] έχει πολύ μικρότερη συνοχή από την προηγούμενη, ωστόσο κοινό χαρακτηριστικό όλων των διηγημάτων είναι πράγματι το ανυπεράσπιστο των ηρώων τους. Τα πρόσωπα έχουν χάσει τον προσανατολισμό και την πίστη τους στη δυνατότητα μιας καλύτερης ζωής, όπως και μια οποιαδήποτε ένταξη που θα μπορούσε να δρα προστατευτικά. [...] Είναι ο κλονισμένος, διασπασμένος, σαρωμένος μεταπολεμικός κόσμος και είναι επίσης η οπτική της ηττημένης Αριστεράς που αναδεικνύονται μέσα από τις ιστορίες και τα πρόσωπα που προβάλλονται στη συλλογή».

Αναστασία Νάτσινα, «Για τον Δημήτρη Χατζή»: Η πεζογραφία στη μακρά δεκαετία του 1960.

“

«Στους *Ανυπεράσπιστους* η μυθοπλασία υποχωρεί και κυριαρχούν οι καταστάσεις. Καταστάσεις όμως καθολικότερες, που δεν αφορούν σε μια ορισμένη κοινωνική ομάδα, αλλά εκτείνονται ευρύτερα προβάλλοντας έναν κόσμο που έχοντας χάσει τις ελπίδες του προσπαθεί να κρατηθεί όπως όπως στη ζωή και να σβήσει από μέσα του την οδυνηρή μνήμη. Οι ήρωες εδώ δεν είναι μεγαλοσχήμονες, ανήκουν κατά κανόνα στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, έχουν παραδεχτεί τις τετελεσμένες καταστάσεις· όλοι τους είναι εσωστρεφείς και νικημένοι, μικροί και μεγάλοι –αλλά δεν έχουν χάσει την ανθρωπιά τους».

Γιώργος Δ. Παγανός, «Δημήτρης Χατζής»: Μεταπολεμικοί Πεζογράφοι.

“

«Στους *Ανυπεράσπιστους* η μυθοπλασία υποχωρεί και κυριαρχούν οι καταστάσεις. Καταστάσεις όμως καθολικότερες, που δεν αφορούν σε μια ορισμένη κοινωνική ομάδα, αλλά εκτείνονται ευρύτερα προβάλλοντας έναν κόσμο που έχοντας χάσει τις ελπίδες του προσπαθεί να κρατηθεί όπως όπως στη ζωή και να σβήσει από μέσα του την οδυνηρή μνήμη. Οι ήρωες εδώ δεν είναι μεγαλοσχήμονες, ανήκουν κατά κανόνα στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, έχουν παραδεχτεί τις τετελεσμένες καταστάσεις· όλοι τους είναι εσωστρεφείς και νικημένοι, μικροί και μεγάλοι –αλλά δεν έχουν χάσει την ανθρωπιά τους».

Γιώργος Δ. Παγανός, «Δημήτρης Χατζής»: Μεταπολεμικοί Πεζογράφοι.